

OBRAĆANJE NJ. E. AMBASADORA DR OGNJENA PRIBIĆEVIĆA

BIBLIOTEKA GRADA BEOGRADA, 8. MAJ 2018.

Velika mi je čast da mogu reći uvaženom skupu nekoliko reči o Predragu koji je bio moj najbliži prijatelj i kum, ja sam venčao Jasminku i Predraga, i bili smo najbliži saradnici poslednjih 15 godina. Ovde je mnogo rečeno o ovoj knjizi, Spomenici, Jasminka zaista zaslužuje sve pohvale, jer da nje nema, ne bi ni ove knjige bilo. Ova knjiga je više od spomenice, posebno u ovom današnjem vremenu, kao što reče ambasador Alžira. To je knjiga koja će se, verujem, prevoditi na druge jezike, s obzirom na značaj tema koje pokreće i način na koji je Predrag o tim temama govorio i razmišljao.

Ja bih ovde samo rekao nekoliko reči o jednom momentu u njegovoj bogatoj karijeri. Posle promena 2000. godine Predrag i ja smo napravili jednu nevladinu organizaciju Centar za Jugoistočne evropske studije i rekao bih, pre svega zahvaljujući Predragu, neposredno posle promena napravili smo jedan veliki skup u „Sava centru“, gde je bilo više od 300 gostiju iz inostranstva. Bilo je tu mnogo diplomata, savetnika brojnih predsednika vlada, uključujući i savetnika tadašnjeg francuskog predsednika Žaka Širaka, i to je bio jedan pravi festival, rekao bih, otvaranja Srbije posle autoritarnog režima 2000. i u svemu tome, iako smo bili koopredsednici tog Centra, apsolutno je Peđa, što bi se reklo, imao lavovski deo, o čemu je govorio i profesor Pajović. To je bio potpuno neverovatan broj kontakata koje je on imao u svetu, mnogo ljudi je poznavao i sa mnogima sarađivao. Mi smo kasnije u okviru tog Centra objavili nekoliko knjiga zajedno, mnogo članaka i nekako smo u isto vreme i pošli u diplomatiju, praktično iste godine. On je pošao za ambasadora u Parizu, a ja sam pošao za ambasadora u Berlinu. Tokom tog perioda više puta sam govorio, i sad ću ponoviti, da je svakako Peđa, ne samo imajući u vidu ovu knjigu nego i njegov rad u Parizu, svakako jedan od najvećih ambasadora koje je Srbija imala, slobodno mogu reći jedan od najvećih posle onog vremena kada su u Titovo vreme poznati ljudi iz Srbije išli na te pozicije. I mislim da je jako dobro da se nastavila ta praksa da ljudi iz akademskog sveta idu na pozicije ambasadora, posebno u tako važne zemlje kao što je Francuska.

I na kraju bih rekao samo još jednu stvar, o Peđinoj ljubavi za Kinu i poznavanju te kulture. Peđa je doktorat radio kod mog tate (profesor Fakulteta političkih nauka Univerziteta u Beogradu dr Branko Pribićević, prim. ur.), tako da, ovde prisutni Brana Marković se toga

odlično seća, i ja Peđu otuda i znam, on je bio 6 godina stariji od mene. Tata je stalno govorio da je Peđa, i još jedan danas poznati intelektualac, da su njih dvojica bili najbolji studenti koje je on ikada imao. A moj tata je doktorirao na Oksfordu i sigurno je da je njegova reč imala težinu. On je stalno meni govorio: „Peđa je bio jedan od 2-3 najbolja studenta koje sam imao.“ I posebno je isticao taj njegov rad, ja se sećam kao mlađi koliko su oni vremena provodili i kako je izgledalo raditi doktorat i kako je to Peđa radio, s kakvom ljubavlju, pažnjom, s kakvim znanjem, o čemu ste vi sada tako lepo ovde govorili, o Kini i svakako mislim u poslednjih 50 godina, mi nismo sigurno, možda i više od 50 godina, imali ni blizu nekoga ko je tako dobro Kinu poznavao kao Peđa.

Ovde je rečeno mnogo drugih stvari o Peđi, a ja sam hteo samo taj jedan mali segment iz našeg zajedničkog života da istaknem. Završio bih time, kada je Peđa umro, ja sam bio ambasador u Londonu u Ujedinjenom Kraljevstvu, i doživeo sam potpuni šok i onda su me zvali svi mediji pošto su znali da smo najbliži i da smo kumovi, da pišem. Ja sam to uradio za Blic, jer sam rekao da samo jedan tekst mogu da napišem, i napisao sam taj jedan tekst o Peđi. I pored svega ovoga što se čulo o njemu tražio sam da u naslov stave, i oni su to uradili, da je pre svega ovoga Peđa bio jedan neverovatan čovek. Ono što je obeležilo njegov život i odnose sa svima, studentima i ljudima, jeste da je stvarno bio čovek i to nije samo fraza, reći da je bio neverovatan čovek. On nije bio, a ovde ste malopre govorili o tome, samo profesor, već i jedan veliki radnik u svemu, šta god ste ga pitali, on je to znao. Ja sam više puta govorio i to je anegdota, pošto smo često putovali po svetu, kolima smo išli, negde u Nemačkoj nam se auro pokvario. Ja sam bio u panici jer nisam znao šta ćemo da radimo, a on kaže: „to ću ja sad da sredim.“ On je, verujte, to sredio za pola sata. To je bio poptuno neverovatan čovek sa stanovišta današnjih ljudi i intelektualaca. Čovek iz nekog vremena koji obuhvata sva vremena i zato sam voleo taj tekst u Blicu, zato što su stavili u naslov - pre svega bio je jedan VELIKI ČOVEK, moj dragi prijatelj i zaista mi je bila velika čast da sam mogao tako mnogo da naučim od njega i da sarađujem.

A sada bih još jednom zahvalio Jasminki na ovom fantastičnom delu.